

The painting depicts a dramatic seascape. In the center, a small boat with a red and white striped hull and a dark upper structure is caught in a storm. The sea is rendered with intense, swirling brushstrokes in shades of blue, white, and grey, conveying a sense of violent movement. In the upper right, a large, bright red sun or moon is partially obscured by dark, swirling clouds. The foreground shows a rocky, yellowish-brown shore with dark, crisscrossing lines suggesting cracks or textures. The overall style is expressive and emotional, with a focus on color and texture.

Má Cesta

David Kühnmund

Hubená postava, dlouhý vlnitý kaštanový vlasy.

*Jemný ženský rysy, modré oči, husté obočí, malé uši, plné rty, bílé zuby,
velký sny a spousta přání. Strach z budoucnosti, ze smrti, to mějte na paměti.*

Já!

Kdo jsem?

Co jsem?

Ani sám to nevím,

vím jen to, že jsem teď tady a mám tuhle masku,

hraju divadlo bez scénáře, něco a někoho hledám v zrcadle.

Když se do něj každý ráno podívám, nevidím, neslyším, nevnímám,

*jen jsem sám se svým obrazem, co nelze napodobit,
reprodukovat, ani prodat.*

Nejde pořád kopat do těch, co leží na zemi.

Bojím se usnouti, však když se ráno probudím, nikdo se ke mně netulí a naopak.

Píši básně, někdy je mi špatně, jindy krásně, to pak vidím jasně.

Do školy nechodím, to je asi špatně, když to osud rozhodl za mě.

I teď je mi špatně a nevím proč?

Hlavou mi běží stále tatáž jedna myšlenka,

která mi říká

skoč!

Ale kam?

Je vůbec kam?

Nebo je můj život jeden velký klam?

O to hůře, když ona je tam a já jsem tady sám.

Není s tebou, když ho potřebuješ.

Není se mnou, když ho potřebuju.

Možná jsem naivní a hloupý,

nešťastný a smutný,

chci lásku brát, chci na vás srát a přitom vás mám všecky rád,

je zmatený, nemá se rád.

Možná je naivní a hloupý,

neumí se prát a rovnýma nohama na zemi stát.

Nemá se rád a potřebuje se litovat,

snažte se ho pochopit, snažte se ho milovat.

Proč jsem se narodil?

Proč vypadám, jak vypadám?

Proč mluvím, chodím, cítím, konám?

Proč jsme?

Kdo a co jsme?

Proč je proč?

Co je proč?

Kdo řídí slovo proč,

že se každé malé dítě ptá proč?

Mít spousty otázek a odpovídat si na ně sám?

Jsme vůbec svobodní a mocní?

Nebo sami sobě nebezpečný?

Proč jsme na sebe zlí?

*Vzít vše co tenhle život nabízí,
neměli právo, se špatně vyspat.*

Neměli právo, vás poslat do plynové komory.

Neměli právo vám brát vaše bohy.

Neměli právo si říkat lidi.

Neměli právo, ubližovat nevinným, čistým duším jako jsou děti.

Neměli právo říct: kdo jste, co jste, jak vypadáte, co smíte a co teď uděláte.

Už žádný války!

Už žádný hraní na vojáky.

Už žádná genocida, msta.

Už žádná krvavá ústa.

Už žádná zlomená srdce dívek, sestřiček, bratrů, tátů a matek.

Proč se navzájem zabíjíme?

Proč zkoušíme trpělivost přírody?

Proč vypadáme jako nepovedený výtvar sebe sama?

Můžu filozofovat na téma proč celou věčnost,

ale k čemu to vše bude?

Chtěl bych být

Chtěl být věštcem.

Chtěl bych být větrem,

co rozfouká tvé vlasy.

Chtěl bych být poklopcem u tvých kalhot.

Chtěl bych být psem,

co hlídá spánek u tvých nohou.

Chtěl bych pod tvou sukni

a pak níž a níž.

Chtěl bych být snem,

který o mně sníš.

Chtěl bych být kobercem,

po kterém se procházíš.

Jsem tak unavený

12. 6.2004

*Jsem tak mladý,
plný všeho, co říkají ti druzí
plný všeho, co nám cpou
každej den do hlavy.
Jsem tak šťastný, že to můžu říct,
můžu to napsat, zařvat,
unavený jsem z toho, že nemám nic,
nemám tam nic,
musím pryč! Pryč od všeho,
pryč odsud
Nebo tu být a počkat až se naplní
můj osud?
Byl jsem troska, nic, jen pokus
to nic pane osud.
Jsem tak unavený
poslouchat své kamarády,
ano vás,
co to posloucháte
tohle není věc politiků,
věc válek,
tohle je moje báseň, moje věc
tohle je moje svatá řeč,
tohle není cizí, jen moje křeč,
jsem unavený,
znehucený ze slov,
psychiatr, psycholog, psychiatrie.*

*Jsem nasraný na sebe a na vás,
co mě rádi nemáte
a na vás co mi holky nedáte,
ano na vás co se ošklivě díváte.
Jsem nechutnej, když je to třeba.
Myslím, že nejsem co si jiní myslí
už radši nemyslím.
Zapomínám se uprostřed věty,
co vám chci říct.
Jsem ještě dítě,
proto chápu, že jdeš s jiným.
Jsem unavený hledat cokoli
a kohokoli nelze najít,
nekoukej se na mě tak smutně,
nemám už sílu ti říkat ne,
nechci ti bláznit hlavu
a křičet do davu
svou představu
o stavu
našeho vztahu,
jsem znechucen,
že nemáte kotlety
a že a že a že.....
Proč tu vlastně jste?*

Sedím v křesle a tohle píšu.

Cítím se sklesle,

proto to možná nedopíšu.

Přestal jsem na tebe myslet, ne však zcela.

Když si představím, že ještě před měsícem

jsi byla moje celá.

Kde se stala chyba?

Víš to jen ty,

co je jednou pryč, je pryč na věky.

S tebou to bylo hezký, ale těžký...

Klidně se ostříhám a přijmu Ježíše Krista!

A půjdu tou dlouhou cestu pěšky,

za sněhu a deště, už mám prošlapané kecky.

Půjdu až na konec světa...

Kde to je?

Tam kde končí má poslední věta.

Půjdu celou cestu pěšky za sněhu,

deště a větru a přitom budu křičet,

Krajčovo „já chci ještě“.

Je to zvláštní, že někdo jako ty, jsi si našla cestu do mých básní

a do mého srdce...

Byl jsi podveden, zhrzen, ponížen, zatracen.

Vlastně už prokletý jsi byl nejspíš od narození.

Lhali! Lhali ti, když ti říkali, co máš dělat, abys byl lepším člověkem.

Lhali už od tvého narození a snad lhali už i při porodu? Když tvým rodičům řekli:

„Má velké přirození a je to kluk!“

Dějiny se kryly s tvým dospíváním, měl jsi dvě ruce,

dvě nohy a vůbec vše na svém místě.

Měl jsi mámu a tatku, kteří ani nevěděli, proč jsou spolu a proč tě zplodili.

Snad, aby tě pak lidi co budeš po celý svůj život potkávat,

jen využívali, ponižovali, milovali a obdivovali

a aby tě nakonec zahodili,

jako nějakou starou věc.

Už asi víš, že jsi byl podveden.

Lhali, když ti říkali, dej si trávu, alkohol,

bud' náš kamarád a měj nás rád a kuř jednu za druhou

a ošukej i tu nepravou.

Zasranej podvod! Že jsi přišel na tento svět, všichni tě podvedli.

Co se to s váma stalo?

Bylo ti asi dáno trpět,

trpět za sebe a za druhé.

Určitě si pamatuješ, co se to stalo...

Bylo ti i přáno, to co vnímáš na co tak úpěnlivě zíráš,

na svoje zatrpklé rodiče, co nic a nikoho nechápou,

na tvoje příbuzné, kteří se k tobě nechtějí mít.

Už asi víš, že jsi byl podveden, zrazen, ponížen a možná už asi víš,

že jsi byl prokletý.

A jestli i Pan Nohavica píše o divném století,

tak i potom ty jsi nejdivnější ze všech lidí

v tomto posledním století.

Vzpomínáš, když jsi byl malý?

Viděl jsi věci a slyšel, co nikdo kromě tebe nevidí a neslyší.

Měl jsi šanci měl jsi na výběr, měl jsi rodiče,

měl jsi všechno, co jsi chtěl, ale to je minulost.

Ted' čekáš na výtěr z análního traktu.

Základní škola a tvá dětská nevinnost je pryč!

Základní škola byla pro tebe koncentrák.

Kdo jsi?

Smělá ústa.

Kdo jsou oni

a kde je tvá úcta?

Mám právo žít v této zemi?

Mám právo na svůj svobodný názor?

Mám právo říct ne, když je třeba?

Mám právo říct ano, když věřím?

Mám právo věřit v jakékoli náboženství?

Mám právo učit věřit v jakékoli náboženství?

Mám právo na spravedlivý proces?

Mám právo se volně pohybovat, věřit, učit se?

Učit druhé, mít právo na svůj názor.

V této zemi nebo v kterékoli jiné?

Mám právo, všichni máme právo.

Mám právo v právu.

Mám právo v Piči!

Pryč s právem!

Mám právo říct ne, tohle se mi nelíbí.

Mám právo dělat špatné věci.

I když vím, že se to nesmí?

Právě si trhám kůžičku u nehtů

a přemýšlím, jestli mám právo tohle psát.

Přemýšlím jak právo definovat.

Přemýšlím nahlas i potichu.

A myslím přitom na Jirku Dopitu.

Politici, násilníci, tuneláři, diktátoři a vrazi,

mnohdy je právo na jejich straně.

Zanechávají po sobě vzkazy v podobě:

vražd, dluhů a nesplněných slibů.

A kde je zákon, ptám se?

Kde je právo?

Mám právo, všichni máme právo.

Mám právo v právu!

Mám právo v Piči!

Pryč s právem!

Přemýšlím o tom, co bude, až mi tu nebudem.

Přemýšlím o kořenech stromů.

Mám touhu odsud vypadnout.

A mít se pak kam vrátit, domů?

*Přemýšlím o široké pláni,
o lese plným prorostlým mechem.*

Cítím se být Čechem.

Někdy se i necítím být člověkem.

*Jestli to má být výsada být „muž“,
tak se cítím býti ženou.*

Přemýšlím o početí, jak se utváří život.

Ten proces mě fascinuje.

*Cítím se být takovou malou spermií,
co ne a ne se dostat ke svému cíli.*

Cítím tu vůni života.

Co na nás čeká za dveřma?

Stačí jenodemknout.

Život je dlouhý, ne je hodně krátký.

Polemika na téma život, ať si každý udělá sám.

Ale jedno je jisté, na konci na nás stejně čeká

Spalovač mrtvol.

Crazy Love (Bláznivá láska)

To když všechen svět se proti tobě spikne.

Zas stejná šed' a nebe je zatažené.

Srdce se ti zachvěje, jako když bije na poplach.

Přitiskne se k tobě tvoje holka,

Jóó je to silný, joóó chci to zas a zas.

Ouoúúú miláčku, dej mi tu svou bláznivou lásku.

A pak je tu čas, kdy jsi sám bez ní.

Odešla, ale já doufám, že se jednou vrátí.

Ach lásko, já chci svoji lásku.

Pouštím si ji na magnetofonovým pásku,

Pořád dokola i pozpátku.

Jóó je to silný, jo chci to zas a zas.

Óóuuúú miláčku, dej mi tu svou

Bláznivou lásku.

Květiny ve vodě,

tvá fotka na nočním stolku a noční košilka,

ke které noc co noc přičichám, vzlykám i onikám.

Prosím Boha o odpuštění,

procházím temnotou

a doufám v to světlo na konci tunelu.

Prosím, hodně jsem ti ublížil

a rád bych to vrátil,

rád bych zas klátil

tebe a svojí kládu.

Počasíčko

2. 6. 2009

Je léto, sluníčko brzy ráno vychází.

Je léto, trochu pod mrakem

a po nábřeží se krásná slečna prochází.

Je po dešti, fouká mírně slabý vítr.

Právě se chystá k bouřce,

silný a rychlý vítr.

Západ slunce.

*Smutně po mě kouká to dítě
zřetované matky, to dítě bez otce
a vlastně i bez matky.*

*Přišel podzim,
fouká silný chladný proměnlivý vítr.
Rychlost asi tři metry za sekundu.*

Je sychravo a chladno.

*Lidi pospíchají do práce i z práce
a nevědí co se kolem nich děje.*

Nevnímají a v podstatě jim je to jedno.

Náhle přišla zima, všude sníh a bílo.

Už mrzne, mínus pod nulou,

Já vím, že jaro, léto, podzim a zima tu jsou.

Jen doufám, že si někdo přečte, tohle celoroční dílo.

Být velký a mít ho malýho?

Komu by se to líbilo

být slavný a bohatý?

Jo to by šlo,

jen s tím ptákem mi to ušlo.

Žít a umírat

1. 1. 2004

*není jako ženskou líbat,
každej den se někdo novej rodí,
každej den někdo dítě zplodí.*

Žít a umírat

není jako ženu celou vylízat.

Žijem proto,

abychom

umřeli.

Žijeme pro předky,

bojíme se smrti,

žijeme s předsudky,

je tu spousta lodí,

co nikdy nevypluje,

je tady spousta lidí,

co nikdy nepochopí

jak se vize, myšlenky, umění

a život rodí.

Žijem proto,

že jsme se

narodili

a pro svůj život žili

a ti co neumřeli

ať neumíraj.

Lotosový květ

14. 5. 2004

Houslový smyčec,

smutné oči,

kterýma se na mě díváš

pocit prázdnoty,

který teď prožíváš.

Přednášky o římské mytologii,

všude samá ignorace a nepochopení,

kam se podíváš,

otevřená náruč čeká,

jen se jí chop.

Neopětovaná láska, kterou teď prožíváš.

Lotosový květ, který mi s úctou podáváš

a díváš se s nadějí, že všichni pochopí,

co prožíváš, co nabízíš.

Všechno je asi zbytečné,

když se nemůžeš svěřit,

všechno je zbytečné, když čeříš vodu

a utápíš se v drogách a alkoholu,

všechno tajemství je v lotosovém květu

Znal jsem jednu holku,
měla to ráda tak trochu
jinak.

Znal jsem jednu holku,
ta měla kamaráda, který jí pásl,
jak jinak.

Děvka part II

A jak je to doopravdy?
Jsou to ženy,
jsou to mrchy špinavý
jsou to děvky prolhaný.
Nevadí, když stojí na dálnici, v temný uličce.
Nebo za skleněnou vitrínou, kroutí prdelkou.
Je zmalovaná, jak cirkusovej klaun,
nevadí mi, když jsi hubená s velkými prsy,
mám to rád, pořád znova a znova,
ležíš s roztaženejma nohama
v očekávání nějakého zázraku.
Uděláš mě chlapem?
Nebo mi nadělíš venerickou chorobu?
A přijdeš si na své a dostaneš svůj díl?

*Tohle je děvka-prostitutka jak ji známe,
ale není to děvka, s kterou se hezky usíná,
ona za všechno může.*

*Pojem je pro vás dostat cokoli, kohokoli,
dát vám srdce a lásku je jedna velká křeč.*

Teč! Teč, ze mě dál!

Kleč!

Kleč na všech čtyřech.

Už jsem řek holka, holka

co kdyby sis teď pěkně klekla

tak pocem, ty moje malá

pocem, a dej mi tu svoji lásku,

pocem a pěkně se plaz,

jen se pěkně plaz,

pěkně na všechny čtyři, kočička

a pořádně se po mě projdi.

Plánoval jsem zešílet.

Hrát karty se svým osudem..

Plánoval jsem to vše zabalit, a někam odejít.

Vše to zahodit, z ničeho si nestřílet.

Jsem nenapravitelný snílek, který žije v říši snů.

Myslíš, že i přesto mám u tebe šanci?

Nohama sotva držím se země,

sedím a přemýšlím, má to všechno smysl?

Včerejšek nedoženu, dnešek mi utíká

a zítřek je v nedohlednu.

Pořád věřím, že to má smysl, že své sny proměním ve skutečnost.

Pořád věřím, že stojí za to věřit.

A že je lepší se ti svěřit než být zticha.

Mám spoustu chyb a spousty dobrých vlastností

Myslíš, že i přesto mám u tebe šanci?

Pořád dokola je to stejný, šedá kůra mozková...

Život mi utíká skrz prsty

a polární kruh je daleko.

Dej mi důvod tě milovat,

dej mi důvod tě zraňovat,

dej mi důvod tancovat okolo ohně,

dej mi důvod tě milovat hodně a hodně,

vidím tě utíkat v šatech,

závidím, když jdeš jen tak nalehko.

Hutná poezie malého člověka

s velkým srdcem,

adaptace bez scénáře, dej mi šanci..

Mecenáše nikomu nedělám

a uzenáče nejím.

Závidím, když tě vidím s jiným,

úplně malé maloměsto.

Chytni své sny pevně do ruky.

Plynou jako naše nenaplněné dny.

Zřídka kdy se naplní, jako ruka žebráka, před pokáním,

který své sny a dny nechytí pevně do ruky.

Plynou jako voda, jako bible bez Boha, bez Boha není víry.

Své sny pro staré stejně tak mladé,

konečné řešení v paměti starého Pána já do ruky dávám,

není druhdy kázání blázna v obrazu, neznáma s náma i bez nás.

Sedím si takhle s ostatníma na lavici u stánku.

Mám hlad, objednám si krkovici a oddávám se příjemnému váнку,

ještě povídám Ivánku ať je pěkně propečená,

cítím tu známou vůni, co line se až k nám.

Marně čekám, Vojta už má svoji malou milovanou, už ji dojídá.

Jsem na mrtvici, Luboš mi žere krkovici.

Podejte mi někdo brokovnici!

Luboši jak si mi mohl sníst, tu krkovici!

Samolibý úsměv, měli by jste ho vidět!

Právě dojed...

*Bylo fajn se potkat,
jedním slovem to říct nejde.
Bylo fajn, pohledy se setkat.
Jedním slovem říct to nejde.
Když jdu po ulici,
pořád na to myslím, koukám právě na tebe
a čekám, kdy to na mě přijde,
kdy mě přejde.
Bylo fajn se pozdravit, zdvořilost na výsost pěkná.
Děláme, že souložíme a on ne a ne se postavít.
Když ne dnes, tak kdy se můžu zastavit?
Děláme, že souložíme,
kouzlo zmizelo bůhví kam,
něco se vytratilo,
jedním slovem říct to nejde.*

Volám o pomoc, nikdo mě neslyší.

Vidíš, cítíš, tu vůni.

Je to tak akorát.

Rytmus tě dokáže rozhejbat.

Ten důvěrný zvuk.

Kamarádi jsou důležitý, ego je důležitý.

Nikdo ti nepodá ruku, to je fuk, protože si v tom vždycky sám.

Laskavosti a cukroví při čaji.

Nečekej tam venku, je hluk a nikdo nepozná,

že jsi Bůh.

Někdy chci pomoci.

Volám si o ní,

nikdo neslyší,

dívám se pozorně,

posuzuju odborně

malířovo zátíší.

Nářek duše,

říkám schválně suše,

kolo vypuštěné bez duše.

Možná snáz se nadechnu,

pozoruju malířovi retuše,

chtít možná vzít pozvednout

Excalibur krále Artuše.

Svíčky ještě nezhasly, hoří, hoří.

*Roky běží já s nimi běžím o závod,
slyším tvůj nářek.*

Nechápu, co mi chceš říct.

*Ještě neutichly všechny zvony v kostele,
prášky na stole a vedle tvé postele smrtka tančí vesele.*

*Roky běží a já s nimi běžím o závod,
slyším tvůj nářek, slyším tvůj křik.*

Nechci poslouchat, co mi chceš říct.

Proč pláčem? Už bych měl jít.

Kam zmizel tvůj cit?

Predikce:

Toto je příběh lásky, můj příběh a mé poznání.

Toto je zpověď a moje vyznání.

Toto je naše setkání v červenci.

Nikdy jsem snad doopravdy nemiloval

a stěží říct, zdali já sám jsem byl někým kdy milován.

Náhoda či osud nás svedly dohromady.

Byl jsem od počátku tak osamělý

chtěl jsem říct dosud!!

Osamělý, jak cizinec v neznámé zemi.

Tolik bolesti,

tolik nepochopení,

tolik citů a emocí, které v tobě vězí

jako knížka, jež je nepřečtená,

jež je naší odpovědí.

Popis události:

Místo poznání: klub Vagón.

Místo příběhu: Praha

Místo vyznání: "Moje postel"

Místo loučení: Vyšehrad

Oh Baby! Zavři oči a neplač!!

Honey! Já pláču, je to možný?

Ty seš ta "bláznivá láska"

Jenny Jenny! Drž mě pevně, protože cítím, že se hroutím.

Já nemůžu, ale musím odejít.

Bože, chtěl bych ti toho tolik říct

(JAZYKOVÁ BARIÉRA)

Nechápu tu sílu instinktu.

Prosím pořádně mě obejmí,

víš velcí chlapy nepláčou, ale já myslím,

že bych se měl vrátit a pošeptat ti,

kde je to místo, kde se mladí milenci milují.

Ohhhh Baby! Zatím tě miluju, doufám, že to cítíš.

Nepřestávej mě líbat a pevně mně drž, protože ty jsi moje romance v Durangu.

Konec Romance:

Ona plakala,

oba jsme plakali,

oba dva jsme to cítili,

oba dva jsme to věděli,

že už se nikdy nevidíme.

I přesto jsem se ještě jednou vrátil,

abych ji pošeptal,

kde je to místo,

kde se mladí milenci milují

Krátká

9.2. 2014

Mám velké tajemství, které ti nemohu svěřit.

Jsem blázen, to mi můžeš věřit.

Jako pes, který žebra o svou kost.

A říkám dost!

Nikomtu tu nejsem pro radost!

Zrcadlo

10.10. 2003

Zrcadlo, zrcadlo pověz kdo je nejkrásnější?

Zrcadlo, zrcadlo, pověz kdo je nejšťastnější

a kdo nejsmutnější?

Pověz nám nevěřícím.

Zrcadlo, zrcadlo, pověz kdo je nejchudší?

Zrcadlo, zrcadlo pověz kdo je nejbohatší

a kdo nejlepší, nejširší, nejvyšší, nejslabší?

Pověz nám nevěřícím.

Zrcadlo, pověz kdo je nejblbější

a kdo je nejchytřejší,

nejsilnější

nejzazší

nejdražší ?

Rozbilo se zrcadlo.....

*Realita téhle doby
je nelítostná
a často bez svobody.*

Máš, mám, máme toho plné zuby.

Potřebuješ peníze, změnu.

Pít a jíst.

Né, od politiků mi to nechutná.

Ani v Tele televizi.

Nechutná mi prohnílá Unie Evropská.

Ať mi nikdo neříká, že o tom nic nevím.

*Strach, žárlivost, moc, nenávist, závist
je královna prokletá,*

všichni to známe,

všichni s tím zkušenost máme,

kamarádi-přátelé.

*Ti jsou však jen ve Foglarových románech
nebo v Remarqueových Třech kamarádech.*

Možná se pletu

a je to jinak a možná je jen potřeba,

si opravdové přátelství zasloužit

a uvědomit si,

že nic nepřijde samo.

Temnota je všude tady okolo nás

Číhá ve vzduchu jako nějaký virus.

Jseš-li moc snadnej, zranitelnej, zmatenej,

máš-li smůlu, temnota si tě vždycky najde.

Temnota je tady okolo nás,

je pod stolem

*v tvé hlavě,
v nás,
v našich myšlenkách,
dál....*

A co ty oběti?

*A co mi, děti elektronické revoluce
a co ty povadlé květy na začátku naší revoluce
a potom ty sladké plody naší evoluce,
které sklízíme na celém světě.*

Co je s tebou světe?

Nic , odpověď, a co je s tebou člověče....?

A ty Bože, smím ještě vyslovit tvé jméno?

*Za všechny trpící, zemřelé, utíkající do země zaslíbené,
do země lepších zítřků.*

*Za všechny matky, co ztratily své syny,
otce, babičky, dědy, vnoučata, pravnoučata
i ještě nenarozené.*

*Smím se pomodlit, odhodit všechny ambice,
zlé myšlenky, strach, křeč, úzkost,
že osud je nezvratný a všichni jednou
musíme, zestárnout a umřít.*

Kdy to bude, nikdo neví.

Proto žijme tady a teď...

Musela zhubnout,
měla nadváhu,
všude samej špek,
jeden velkej komplex.
Viděl jsem jí až do kuchyně.
Kluci jí nechtěli, měla pech.
Pak následovalo hubnutí, běhání, drastárna i fitness,
ted' může i do plavek po mladší ségře.
Některým klukům tlusté holky nevadí,
Velký kozy, Velký pozadí.
Tlustý nebo hubený?
To je jedno,
když jde mnohdy
jen
o to jedno.

Miluji na tisíc způsobů
a i ty mě doufám miluješ.
Miluji krásně,
někdy jsou v tom i vášně,
miluji dětský smích,
miluju vážně,
byl jsem dlouho pryč.
Hledal jsem klíč,
hledal jsem klíč,
k bráně do ráje,
miluju, když mi říkáš:
Běž do háje!
Miluju bolest a utrpení,
miluju, když naříkáš
a prosíš o odpuštění.
Sténáš radostí, bolestí, slastí a chtíčem,
láska, štěstí a zdraví je klíčem,
do ráje.
Prošel jsem utrpením,
zakusil bolest,
samotu i beznaděj.
Opět jsi mě poslala do háje,
prošel jsem kus psychiatrického světa,

*vždy to byli slova,
nikdy však poslední věta.*

*Miluju své rodiče,
miluju tvůj dech,*

kdosi

kdysi řek,

všechno co potřebujeme,

je láska...

Miluju svobodu

a život.

Jsem kompas svých cest.

David Kůhnmund- Má cesta

Obálka: Daniel Červinka

Editor: Ondrus Double-p.k. 10/2020

Foto: Ivan Náhodný

2016